



FARSKÝ LIST

2. december - 8. december 2024, číslo 577

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

Na ničom vonkajšom nezáleží, alebo poučenie z pádov Babylonu a Jeruzalema

=====

Učí nás to nebyť pripútaní k ničomu
vonkajšiemu.

Napriek všetkej snahe o spoločné dobro a
angažovanosti - svet sa nikdy nestane
Kráľovstvom. Svet ostane svetom, zlým a
škaredým.

Svet speje k zániku, skončí v ohni. Pre
tých, "čo zmýšľajú pozemsky" (Flp 3, 19) a
tento svet milujú, sú pády tohto sveta
(lebo sa dejú neustále) zdrojom bolesti a
utrpenia. Čo potom jeho úplný zánik a
skaza? "I budú nad ním plakať a nariekať
králi zeme, ktorí s ním smilnili a hýrili, keď
uzrú dym z jeho požiaru. ... Kupci zeme
budú nad ním plakať a žialiť, lebo už nik
nekúpi ich tovar ... Sypali si prach na hlavu
a s plačom a žiaľom volali: "Beda, beda, ty
veľké mesto, v ktorom zbohatli z jeho
hojnosti všetci, čo majú lode na mori, lebo
v jedinu hodinu bolo spustošené." (Zjv 18,
9.11.19).

"Pánov deň príde ako zlodej. A vtedy sa
nebesia s rachotom pominú, živly sa
pálavou rozplynú, aj zem i diela, ktoré sú
na nej. A keď sa toto všetko má tak
rozplynúť, ako sväto a nábožne musíte žiť
vy, čo očakávate túžobne príchod Božieho
dňa, pre ktorý sa nebesia pálavou
rozplynú a živly sa v ohni roztopia! Podľa
jeho prísľubu očakávame nové nebo a
novú zem, na ktorých prebýva
spravodlivosť." (2Pt 3, 10-13).

Ján preto opakuje, "nemilujte svet, ani to,
čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, nie je
v ňom Otcova láska. Veď nič z toho, čo je
vo svete, ani žiadostivosť tela, ani
žiadostivosť očí, ani honosenie sa
bohatstvom, nie je z Otca, ale zo sveta. A
svet sa pominie, aj jeho žiadostivosť. Kto
vak plní Božiu vôľu, ostáva naveky." (1Jn 2,
15-17). "Preto vyjdite spomedzi nich,
oddeľte sa, hovorí Pán, a nečistého sa
nedotýkajte" (2Kor 6, 17).

Nebudme teda prekvapení, keď svet okolo
nás, aj keď sa niekedy na chvíľu zdá akoby
sa vymanil sám zo seba a od seba, znova
padá späť do podlosti, násilia a skazy a
nikdy v ňom nenastane nejaký čas pokoja
a stability, onen Fukuyamov "koniec
dejín". "Pes sa k tomu vrátil, čo vyvrátil a
umyté prasa váľa sa v blate zasa." (2Pt 2,
22)

A nebudme naň už vôbec naviazaní, že by
nás to plnilo strachom, sklamaním, už
vôbec nie rúhaním sa Bohu, že prečo to
dopustil. Boh prišiel, aby nás za cenu Krvi
zo sveta vykúpil, vyslobodil, "On nás
vytrhol z moci tmy a preniesol do
kráľovstva svojho milovaného Syna, v
ktorom máme vykúpenie" (Kol 1, 13-14).
Kto zo sveta odíde už teraz a žije tu už len
telom ako "cudzinec a pútnik", je
zachránený.

Kto vo svete stále ostáva a svet miluje, so
svetom bude trpieť a so svetom aj
zahynie.

Každý si volí, kde je doma a kde je poklad
jeho srdca a každý bude zdieľať osud

domu, ktorý si vybral za domov: Otroctvo, alebo slobodu. Smrť alebo Život. Hanbu, alebo Slávu. Peklo, alebo Nebo.

A skaza Jeruzalema?

Pre Židov Ježišovej doby bolo Božie Kráľovstvo tak spojené s Jeruzalemom, že keď písali evanjeliá, zmiešali dokopy Ježišovu predpoveď konca Jeruzalema s proroctvo o Konci všetkého - pretože pre nich koniec Jeruzalema a Chrámu bol akoby koncom sveta. Nevedeli si predstaviť, že po tom všetkom, keď Mesiáš Ježiš zvíťazil, by mohol pozemský Jeruzalem padnúť. Dobré to vidieť tu, keď Ježiš už odchádza, už videli, ako zomrel, videli ako vstal, boli s Ním 40 dní, keď im hovoril o Kráľovstve - a my čítame, že "zhromaždení sa ho pýtali: "Pane, už v tomto čase obnovíš kráľovstvo Izraela?"' (Sk 1, 6). Pre všetkých, ktorí spájali kresťanstvo s čímkoľvek vonkajším, musel byť pád Jeruzalema čímsi strašným, možno aj otriasť ich vierou.

Jedného dňa môžu byť zbúrané kostoly... zrušené farnosti... samotný Vatikán môže po stáročiach byť opustený... čokoľvek vonkajšie sa môže zmeniť či pominúť? A? Na začiatku Cirkev nemala ani kostoly ani rúcha ani úrady ani nič podobné. Mala to, čo bolo a ostáva podstatné: spoločenstvo vykúpených zo sveta, zbožšťovaných Duchom vo sviatostiach, obzvlášť Eucharistii, ktorí sa učili novému nebeskému životu a tak "s bážňou a chvením pracovali na svojej spáse" (porov. Flp 2, 12), na svojej vnútornej premene z pozemských ľudí na synov Boha, ako je napísané, že pred Bohom a vzhľadom na Kráľovstvo a život v ňom "ani obriezka nie

je nič, ani neobriezka, ale nové stvorenie" (Gal 6, 15).

... mimochodom, práve to, čo dnes na Slovensku bezmála nenájdeme: farnosť ako komunitu ľudí, ktorí vyšli zo sveta a spoločne pracujú na svojej vnútornej premene a trénujú spoločne nový trojičný nebeský spôsob života a vzťahov.

Ľudia, ktorí zamýšľajú telesne a pozemský, vnášajú to aj do náboženstva. Sústreďujú sa na vedľajšie a vonkajšie veci. O nich sa hádajú, ich riešia - a myslia si, že ich "praktizovaním" a "dodržiavaním" sa spasia a raz dostanú do Neba.

Vôbec nechápu, že to, o čo ide, je táto úplná vnútorná premena a na nej jedinej záleží, všetko ostatné je vedľajšie. A ak aj o tom počujú, odmietajú to, nechcú sa meniť, milujú svet a chcú žiť pozemsky, chcú tak žiť aj v Cirkvi a tak znova a znova sa vracajú k svojej vsutku magickej a poverčivej "viere" v tieto vonkajšie veci. Dúfajú, že ich ako nejaké magické zariekavania a rituály spasia a vynahradia ich nekajúcnosť.

A keď sa potom niečo na tomto vonkajšom zmení (napríklad liturgia, spôsob alebo slová nejakej modlitby, spôsob sv. prijímania), tak sú z toho vykoľajení, ba dokonca sa rúhajú a odpadávajú. Čo potom, keď toho vonkajšieho padne oveľa viac?

"Lebo je čas, aby sa začal súd od Božieho domu" (1Pt 4, 17). Šelma sveta už

"otvorila tlamu, aby sa rúhala Bohu, aby sa rúhala jeho menu a jeho stánku i tým, čo bývajú v nebi. A bolo jej dovolené viesť vojnu proti svätým a zvíťaziť nad nimi.

Dostala moc nad každým kmeňom, ľudom, jazykom a národom." (Zjv 13, 6-7).

Ti, pre ktorých kresťanstvo je vnútorná premena a očistenie k dokonalej láske, obstoja - "kto má uši, nech počúva: Kto má ísť do zajatia, pôjde do zajatia. Kto má byť zabitý mečom, musí byť mečom zabitý. V tomto je trpezlivosť a viera svätých." (Zjv 13, 9-10).

Tí, ktorí milujú svet a aj v náboženstve hľadajú len telesné a vonkajšie, neobstoja a odpadnú do sveta, aby padli so svetom. V tom ten súd je.

Pápež Bartolomejovi I.: Bratstvo kresťanov ako posolstvo pre svet sužovaný vojnou

Vatikán 30. novembfa (VaticanNews)
Blížiace sa 1700. výročie Prvého ekumenického koncilu v Nicei bude príležitosťou svedčiť o rastúcom spoločenstve a bratstve medzi kresťanmi, ktoré je posolstvom pre náš svet sužovaný vojnou a násilím. Aj o tom píše pápež František v posolstve ekumenickému patriarchovi Bartolomejovi I. pri príležitosti osláv patróna Ekumenického patriarchátu sv. apoštola Ondreja.

Delegácia Svätej stolice sa v sobotu 30. novembra, vo sviatok sv. apoštola Ondreja, patróna Ekumenického patriarchátu, zúčastnila v Istanbule na tamojších oslavách. Delegáciu viedol prefekt Dikastéria na podporu jednoty kresťanov kardinál Kurt Koch, ktorý v závere Božskej liturgie prečítal posolstvo pápeža Františka adresované ekumenickému patriarchovi Bartolomejovi I.

Pápež v posolstve pripomína nedávne 60. výročie dokumentu druhého vatikánskeho koncilu Unitatis Redintegratio, ktorým Katolícka cirkev „oficiálne vstúpila do ekumenického hnutia“ a ktorý „otvoril cestu dialógu s inými cirkvami.“ „Náš dialóg s Pravoslávnu cirkvou bol a aj naďalej je osobitne plodný,“ poznamenáva pápež. Ako píše, konečný cieľ ekumenických snáh, teda „plná jednota medzi kresťanmi, ktorí by zdieľali jeden eucharistický kalich, ešte nebol uskutočnený.“ „Nie je to prekvapujúce, pretože rozdelenia, ktoré sa datujú tisícročia dozadu, sa nedajú vyriešiť v priebehu niekoľkých desaťročí,“ konštatuje Svätý Otec František a dodáva:

„Nezvratný záväzok Katolíckej cirkvi ísť cestou dialógu potvrdilo aj nedávne riadne generálne zhromaždenie Synody biskupov, ktoré sa konalo vo Vatikáne od 2. do 27. októbra 2024.“

„Vo svete zmietanom protikladmi a polarizáciou sa účastníci zhromaždenia, napriek tomu, že pochádzajú z veľmi odlišných prostredí, dokázali navzájom vypočuť bez toho, aby sa súdili alebo odsudzovali. Počúvanie bez odsudzovania by malo byť aj spôsobom, akým katolíci a pravoslávni pokračujú vo svojej ceste k jednote. Osobitne ma teší, že sa na synodálnom procese aktívne zúčastnili aj zástupcovia iných cirkví, vrátane metropolitu Jóba Pisidského, delegáta ekumenického konštantínopolského patriarchu.“

Petrov nástupca pripomína ďalšiu významnú udalosť, ktorá môže posilniť ekumenické snahy. Píše:

„Vaša Svätosť, blížiac sa 1700. výročie Prvého ekumenického koncilu v Nicei bude ďalšou príležitosťou svedčiť o rastúcom spoločenstve, ktoré už existuje medzi všetkými, ktorí sú pokrstení v mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Už niekoľkokrát som vyjadril túžbu, aby som túto udalosť mohol osláviť spolu s Vami a úprimne ďakujem všetkým, ktorí už začali pracovať na tom, aby to bolo možné.“

„Spomienka na túto významnú udalosť určite posilní už existujúce väzby a povzbudí všetky cirkvi k obnovenému svedectvu v dnešnom svete. Prežívané bratstvo a svedectvo vydávané kresťanmi, bude tiež posolstvom pre náš svet sužovaný vojnou a násilím. V tejto súvislosti sa ochotne pripájam k Vašej modlitbe, aby nastal mier na Ukrajine, v Palestíne, Izraeli, Libanone a vo všetkých tých regiónoch, kde sa bojuje, čo som často nazval „rozkúskovanou svetovou vojnou.“

	Čičava	Komárany	Memík
Po	<i>Svätý prorok Habakuk</i>		
2.12.		17.00 +Anna (r.Pavlova)	
Ut	<i>Svätý prorok Sofoniáš</i>		
3.12.	17.00 +Tibor, Mária, Michal (r.Tkáčová)	8.00 *ZBP Štefan (r.Ihnatová) - operácia	
St	<i>Svätá veľkomočenica Barbora; prepodobný otec Ján Damaský</i>		
4.12.	8.00 *na úmysel ABÚ		
Št	<i>Prepodobný a bohonositelný otec Sáva Posvätený</i>		
5.12.	17.00 +Alžbeta (r.Gerová)		
Pi	<i>Svätý Mikuláš Divotvorca, arcibiskup lykijskej Myry</i>		Odporúčaný sviatok Voľnica
6.12.	16.30 +Emília (r.Stašková)	18.30 +Mikuláš (r.Bodnárová)	8.00
So	<i>Svätý Ambróz, milánsky biskup</i>		
7.12.			
Ne	<i>Dvadsať deväť dní po Pätidesiatnici Počatie Presvätej Bohorodičky svätou Annou</i>		<i>Myrovanie Zbierka Charita II.</i>
8.12.	9.15 *ZBP František s rod. (r.Kopčová)	7.30 *ZBP r. Kráľová	11.00 *za farnosť

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete.